

**Φασουλής και Περιωλήτος,
ὁ καθέννας νέτος σάτος.**

Φ.—Φρίξε και γῆ και σὺρνε και ἔλε και φεγγάρι, φρίξε και σὺ, βρι Περιωλή, μ' ἐμὶ τὸν κατεργάρι. Φρίξατε σείς χρηματισται και χαθιραρχανίται, πού μ' ἀνεβοκατιβάσκα τὰς ἀγορὰς κινεῖτε, φρίξατε σείς τῶν Τραπεζῶν προνομιούχα ὄντα, πού παίζετε εἰς τάνοικτὰ και 'στὰ κλειστὰ μὲ φρόντα, φρίξατε σείς οἱ ἐκλεκτοὶ μείσται τοῦ Κυρίου, πού τὰ δελτία γράφετε τοῦ Χρηματιστηρίου, πού θεωρεῖτε μόνα σας πανόσια και ἀγία τὴν ληρα, τὸ συναλλαγμα, τῆς ράντες και τὰ πάγια, πού φαίνεται 'στὰ μάτια σας ὁ κόσμος ἕνα πάγιον και πνίγιθε πολὺ συχνὰ μὲ φροσφὸν ναυάγιον, κί' ἐνῶ σπανίως βρισκίται 'στὴν τοίπη σας δεκάρα ὑψόνεται τοῦ καθένος ἡ ψωραλία κάρρα, κί' ὑπερπλουτος νομίζεται και Κρσίος ἰδῶ πέρα αὐτὸ πού παίζει μὲ κλειστὸν και μ' ἀνοικτὸν ἀέρα. 'Ανοίξετε, χρηματισται, σ' ἐμὶ τὴν ἀγκαλιά σας, σαλώσατε τὰ μούτρα μου μὲ τὰ θερμὰ φιλιὰ σας, ἱπάνω εἰς τὰ χέρια σας ἀνασκωπίσατε και μὲ και 'στὸ Καυχέρχογον ἀμίσως φερέτε με. Κί' ὁ Φασουλῆς ὁ στιχουργός, τὸ πρῶδλημα, ὁ γρίφος, ξεφύτρωσε κολλυδιότης, σαράφης, τοκογλύφος.

Π.—Τί λές, μορὶ ;

Φ.— Δὲν τζαμαθίς τὰ θλιβερὰ μαντάτα ; ἀγόρασα, βρι Περιωλή, χρωῶγραφα βερβάτα.

Π.—Μίλα καλὰ, βρι Φασουλῆ ...

Φ.— Μιλῶ πολὺ καλὰ ... δεκάμισον χρωῶγραφα ἱπῆρα, μπουνταλά, κί' ἐκείνα συνεταιρικῶς τὰ ἔχω μ' ἕνα ἄλλο και 'ὄλοι ἐτρόμαξαν γι' αὐτὸ τὸ κῆλο τὸ μεγάλο.

Π.—Παρακαλῶ σε, ἀδελφε, τὰ χωράτα σου ἀφῆσε.

Φ.—'Αν δὲν πιστεῖς αὐθωρὶ 'στὴ Λόντρα τηλεγράφου.

Π.—Μὰ πὺς σου 'κάπισσε, μορὶ, χρηματιστὴς νὰ γίνης ;

Φ.—'Ακουσε πρῶτα, Περιωλή, κί' ὄστερα μὲ κρίνεις. Μοῦ εἶπαν τώρα πὺς παντοῦ θὰ ἔλθῃ θεραπεία, πὺς τώρα δὲν ἱπικείται διηνὴ χρωκοπία, πὺς τώρα πῆ θὰ βουβαθῇ ὁ κῆος φαφαλατῆς, πὺς 'Ισοζύγιον σωστὸ θὰ γίνῃ κατ' αὐτάς, κί' ὄσως μιά μύγα, Περιωλή, 'στὴ μύτη σου καθίξει και 'ἀμίσως τὰ ρουθύνια σου μεγάλως ἐρεθίξει, και σὺ τὴν διώχνεις μὲ θυμὸ κί' ἐκείνη ξεπεταῖ και πάλιν σ' ἐπισκίπεται κί' ἀρχίζει χωράτα, και φύγει και ξαναρχεται κί' ἔξω φρενῶν σὲ κάνει και μὲ γεινάει πρὸ πολὺ τὴν μύτη σου δαγκάνει, ἔτσι κί' ἡ ληρα σήμαρα ὅσως θὰ σὲ πῆρῃ και ὄλο γύρουσ, Περιωλή, 'στὰ πόδια σου θὰ φέρῃ, κί' ἐνῶ εἶς θὰ τὴν κλωστῆς ἐκίην τὸν χαθῆ τῆς... τὸν ὀμβρόλο του θὰ τραβᾷ καθέννας διαβάτης, και πῆγαινε ὅσως μου, θὰ λέγη, Σατανα. και μὲ σταυροκοπήματα θὰ πῆρῃ τὰ βουνά. Δὲν θὰ 'μπορίσῃς φουκαρὰς σὰν σήμαρα νὰ μείνης, θίλειε δὲν θίλειε πλούσιος μὲ τὸ στανερὸ θὰ γίνης,

θίλειε δὲν θίλειε, γάθιδα, σ' αὐτάς τὰς περιστάσεις θ' ἀφῆσε πᾶν τὴν ζητανιὰ και ληρα θὰ χρεῖσῃς. Μ' αὐτὰ κί' αὐτὰ, βρι Περιωλή, νὰ μὴν πολυλογῶ φρόντα μὲ περιβάρτον ἀγόρασα κί' ἰγῶ, και δὲν ἱκαταδέχτηκα νὰ παίζω ἰδῶ πέρα, πού μερικοὶ ψωριληθῆς μὰς κοπανοῦν ἀέρα, ἀλλὰ μὲ γνῶσιν ἀσφαλῆ τοῦ μέλλοντος κινδύνου ἰτόλμησα 'στὴν ἀγορὰν νὰ παίζω τοῦ Λουδίου, ἐκί' πού παίζει κί' ὁ Ροτσιδὸ και Τραπεζιτ' Ἐγγλίζε κί' ὄχι ἐντὸς τῶν 'Αθηνῶν, ὅπου καθέννας παίζει.

Π.—Και τίναίς περιβάρτον ;

Φ.— Ἐρώτησις γελία ... καθὼς και 'στὰ συμβόλαια κί' εἰς ὄλα τὰ βιβλία 'στὸ μέσον εἶναι γράμματα και ἄσπρο γύρω γύρω, (κί' ἀπόυ κί' αὐτὸ δὲν ἔμαθες ἀκόμη οἱ σικταίροι...) ἔτσι κί' εἰς πᾶν χρωῶγραφον γ' ἔξιν ὁ γγῶδιον... κί' ὄταν σοῦ λέγω, Περιωλή, πὺς παίζω περιβάρτον, θὰ ἴνογῃς μὲ τοὺς κουτους και τοὺς καλοκαγᾶθους πὺς παίζω τὴν διασφῆρὸν τοῦ ὕψους ἡ τοῦ βάθους.

Π.—Μήτ' ἔνομοσα, βρι Φασουλῆ, μήτε ζῆπῶ νὰ νομίω κί' ἐν δὲν βαρρῖαι σφύριξε, ταῦτα μὲ θὰ βουλώσω.

Φ.—Σ' εὐχεριστῶ κατά πολλὰ γιὰτὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τῆς ἐξηγήσεως μ' ἀπήλλαξες τὸν κόπον.

Οὐδὲ κί' ἰγῶ δὲν ἐμπόρω κί' οὐδ' ἄλλος θὰ 'μπορίσῃ αὐτὰ τὰ περιβάρτια 'στὸν νοῦ σου νὰ χωρῆσῃ, γιὰτὶ τὸ κλειδοιο σου μαγαλὸ δὲν ἔχει περιβάρτια γιὰ νὰ χωρῆσουν κί' ἀριθμοὶ, πού δὲν τοὺς κλείνουν δρια, πιστεῖω δέ, βρι Περιωλή, νὰ καταλάβῃς τάχιστα πὺς δυσκολὰ τὰ μέγιστα χωροῦν εἰς τὰ ἱλάχιστα. Λοῖπὸν πού λές τὰ γῶρασα εἰς τὰ ὀρόντα κί' ἔνα, ἔκτοτε δέ μοι φαίνεται πὺς τῶγῶ σὰν χαμένα. Μόλις κοιμουμαι, Περιωλή, τὰ βίβλια νὰ σηκῶνενται, μόλις ζυπνῶ, βρι Περιωλή, ἀμίσως χαντακόνονται, και τρέχουν 'στὸν καθῆροσ τὰ δυστυχῆ μου φρόντα κί' ἀπὸ τῶρόντα και μισὸ ξεπίστου εἰς τῶρόντα, και παρακάτω ἀπ' ἐκεί πῆγαινον τρία κλάσματα κί' ἕμπροσ μὲν τὰ χρωῶγραφα διχαινοῦν σὰν φαντάσματα, και τρέμω και καρδιχτυπῶ και μ' ἀριθμοὺς ρευθᾶζω και τὰ δελτία, Περιωλή, τῶν ἀγορῶν ὀμβάζω, και γράφω 'στὸν μεσέτη μου ἀνὰ μὴν παραμῆλητης, μισὸν μονάδ' ἂν ὑψοθεῖν εὐθὺς νὰ τὰ πολυήσῃς, και τρίτον τηλεγράφημα και τέταρτον τοῦ στέλλω και βιστικὸς και 'γρήγορος αὐτὰ τὸ παραγγίλλω : ἀμὴν τὰ πολυήσῃς, πούλα τα, ἀγόρασε μὲ κί' ἔλλα, προβλέπω κέρθ τῶν παικτῶν παράποτε μεγάλω, μὲ χρωῶγραφῶν ἀγορὰς ὁ κόσμος θὰ λουάξῃ. Τρικουπῆς 'Ισοζυγιον σπουδαῖον θὰ εἰσάξῃ, ἀλλ' ὄχι, ἀνακαλίσε τὴν ἀγορὰν εὐθὺς και μὲ τὰ παληροφρόντα σου νὰ μὲ ξεφρορωθῆς, κί' ὄλα τὰ πρῶτα πούλας και μὲ φανῆς βουβάλε, Τρικουπῆς 'Ισοζυγιον ἀργεῖ νὰ ὑποβάλλῃ, κί' ἂν σ' ἐρωτήσῃ ὁ Ροτσιδὸ ἡ κί' ἄλλος πού δὲν ξέρε :

εποχές είναι τούτος πού εισιμόν 'στην αγοράν μας φέρι
και τὰ χρειάστῃ με' αὐτὸν πᾶς Λόρδος ψωμολήτης ; ἢ
νὰ τοῦ εἰπῆς ὁ Φασουλῆς, ὁ Ἕλλην Τραπεζίτης.

'Ἐ' ἅλα τὰ Χαθιμαρόχανα συζητήσης γιὰ 'μένα
κι' ὁ Σγούτας μόλις τῷαθε τὸν 'πῆγε τρία κι' ἓνα,
και πάραυτα μοῦ ἴστωιτε μεσίτας διαφόρους
πρὸς συμπραξίν ἀπὸ καινοῦ νὰ μοῦ προτείνουσι ὄρους,
σπουδαίως δὲ φοβούμενος νὰ μὴν τὸν φαληρίσω
μοῦ ἴδωσ' ἓνα τάλληρο γιὰ νὰ ὑποχωρήσω.

Π. Μωραίνεις, φίλε Φασουλῆ, ὁ Κύριος ἐκείνου,
πού τὸν κεντᾷ χρεώγραφα νὰ παίξῃ 'στὸ Λονδίνον,
ἂν δὲ κανένας δὲν φανῆ τῶν χρεωγράφων ἀώστης
και σὺ 'στὸ τέλος θὰ βρεθῆς τῆς Μιχαλοῦς χρεώστης.

Φ. Πού ὁ προφήτης Ἡλίου, πού εἶχε πανευδαίμων
παρὰ τὸν χειμάρρον Χορρόθ ἔν μίσησ τῶν ἀνέμων,
κι' οἱ κόρακες τὸν ἔτρεφαν ἐκεῖ νυχθημερόν
και τὸν γεμάρρου ἔπινε κρυστάλλινον νερὸν,
κι' ἐκάθητο κι' ἐρέμβάζε μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων
χωρὶς ποτὲ χρεώγραφα νὰ παίξῃ 'στὸ Λονδίνον ;
Μήπως δὲν εἶναι ἀρετόν νὰ παίζω μόνον λύρας,
χωρὶς ποτὲ νὰ σκίπτωμαι τὸ παίξιμο τῆς λίρας ;
μήπως δὲν εἶναι ἀρετόν με Μούσας ν' ἀναστρέφωμαι
και με τὴν ὄρσοσ τῆς νυκτὸς ἀμέριμος νὰ τρέφωμαι,
μὰ θέλω σώνει και καλὰ χρεώγραφα νὰ πάρω,
νὰ παίζω περιθώρια, νὰ ὀνειρα και καπάρω,
νὰ συγκρινῶ τὰς ἀγορὰς ἀπλόων τὴν ἀρίδα
και νὰ τῆς κάνω, Περικλῆ, νὰ βραζῶν ἀγουρίδα,
και δεξιὰ κι' ἀριστερὰ νὰ τρέχω νὰ μανθᾶνω
πὺς πάντε τὰ χρεώγραφα, κἂν κάτω κἂν ἀπάνω,

πὺς ἔρισκεται τῶν ἀγορῶν τὸ ἀνοιγμα και κλείσιμο,
ποῦς φαίνεται γιὰ δόσιμο, ποῦς φαίνεται γιὰ λύσιμο ;
Κι' εἶμαι κι' ἐγὼ γιὰ παίξιμο ; κι' εἶμαι κι' ἐγὼ γιὰ φόντα ;
μὴν ἐγὼ τάχατε κι' ἐγὼ κολλουθιστοῦ προσόντα ;
φτοῦ ! φτοῦ ! ἀλλὰ μελιμαθήσειν !... μήπως ἡ μοίρα γράφει
τὸν ποιητὴ τὸν Φασουλῆ νὰ τὸν ἰδῆς σαράφη ;
'Ὅριστε ! πὺς σοῦ φαίνεται ;... κι' ὁ Φασουλῆς ἐγὼ
γιὰ φόντα νὰ σκοτίζωμαι και νὰ φιλολογῶ,
πού ἔπρεπε 'στὸν Ἰγουργὸ τῶν Ναυτικῶν νὰ πάγω
μήπως με κἂνη Ναύαρχο εἰς τὴν Βορβοροπάγο.

Π.—Μὲ τούτα τὰ χρεώγραφα πού παίζεις, φουκαρᾶ,
θαροῦ πὺς ἡ κοιλίτα σου θὰ παίξῃ ταμπουρᾶ.
Φ.—Κι' ἔν μὲν ἀνέθουσι, Περικλῆ, καλὰ θὰ τὸ γλεντίσωμαι
και Τραπεζίται Σγούτηδες κι' οἱ δὲθὸ θὰ καταντήσωμαι,
ἂν ὄμως κι' ἄλλη συμφορὰ ἐξαίτησης τὰ πλοκάσῃ
κι' οὐδὲ τὸ Ἰσοῦζιον τὸ νέον τὰ σκαῖση,
παίξῃ και σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρᾶ μου
κι' ἔλα με' ἔμένα, Περικλῆ, νὰ κλάψῃς τὸν παρὰ μου.
Π.—Πὺς θὰ περάσης, ὄστυγε, αὐτὸ τὸ καλοκαίρι ;
Φ.—Θὰ ὄῃς νὰ γίνω κίτρινος καθὼς τὸ θεαφοκίρι,
θὰ βλέπῃς δὲ τὴν ἔψην μου μαρτυρικὴν κι' ἄγιαν
μεὶ τὸ πολὺ ψωμότῃ και τὴν ταυροαγίαν,
κι' ὁ κτηματίας Φασουλῆς και τὸν Φαλήρου ἥρας
θὰ καταντήσῃ 'γρήγορα σὰν φαγωμένους τοίρους.

Π.—Νὰ σ' ἰλεήσῃ ὁ Θεὸς με τούτο τὸ ἔμποριον.
Φ.—Ἐἴθε νὰ μούβῃσι οἱ καλὸ αὐτὸ τὸ περιθώριον,
ἀλλοῦς ὁ 'ἀκούσι με κλάψιμο σπαρακτικό και βᾶλο
και δίχως περιθώρια και τὸν Ραμμὸ θὰ βγάλω,
θὰ γράψῃς δὲ 'στὸ μάρμαρον τὸ κατηρὶς και κρῖον :

« Ἐνθάδε κίται ἄνθρωπος τῶν Χρηματιστηρίων,
ὅπου νηστεία πρῶτος τὸν ἔσται στὸν τάφον,
προκίψασα ἐξ ἀγορᾶς πεπνυμένων γεωγράφων.
Π.— Μὰ πρὶν τὰ φόντα σηκωθῶν τὸ ξύλο μου σηκῶν
κι' ἐπὶ τὸ περιθώριον τοῦ σβήκου οἱ τσακῶνα,
κι' ὄρεσ' ἐπίσω κι' ἔμπροστὰ γεωγράφ' ἄρον ἄρον
τῶν πέντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν καθῶς καὶ τῶν τεσσαρῶν.

**Μισθῶν ἀποκοπαὶ
κι' ἄλλαι ἀνατροπαί.**

Α'

Ὡ κακὸ καὶ δυστυχία !...
πᾶνε καὶ τὰ Ἐπαρχεῖα
καὶ πολὺν ἀκούω σάλον
κατσικοκληρῶν μεγάλων.

Ὡ κακὸ καὶ τρακμῖα
κι' ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ...
τώρα κι' ἡ Ἀστυνομία
θῆκαι Στρατιωτικῆ.

Πᾶνε, πέρασαν τὰ πρῶτα,
κάθε φίλος διεγράφη,
κι' Ἀστυνόμων τόσων φῶτα
θ' ἀπομῖνουν εἰς τὸ ράφι.

Ὡχ ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια !
φοβερὸς τραγμὸς καὶ βρότος ...
πᾶνε δῶρα καὶ μπαξίσια
καθεμῆρας κυρᾶς Ἀρχόντως.

Τώρα κάθε σπυρνάτος,
τὸ καμάρι κάθε ὄρεμου,
θὰ προσφέρει πρὸς τὸ κράτος
ἰδουλιούσεις Ἀστυνόμων.

Γιὰ κανίνα πλῆον χάρις,
ὅποιος θέλει ἄς γαθῆ,
τώρα πηδ Μπαϊρακτάρης,
σακαράκα καὶ σπαθί.

Ἴτε τῶν Ἑλλήνων παίδες
μὲ κλαυθμούς καὶ γογγυτῶν...
πετασκίδουν τοὺς λουριδεὶς
τῶν Ἀρειοπαγιδῶν,

Ποῦ τὰ ποῦρα τὰ εἰώδη
τῆς Ἀθῆνας τσιγαρίζουν,
καὶ στρωμένοι σταυροπόδι
τὰ Ταμεία φοβιρίζουν.

Ἐνα σάρωτρο σαρώνει
κάθε δῶρο καὶ μπαξίσαι
κι' ὅσα εἶχε τὸ Κορόνι
'στὸ διπλάσιον αὐξήσει.

Πᾶν ταῦτά μὲ τὸ καλάθι,
ὄλων κλαίει τὸ κεμίρι...
τώρα πηδ καθεὶς θὰ μάθη
πὸς τὸ τρίβουν τὸ πιπίρι.

Λευθερὰ γιὰ ἄγιο πάψε
νὰ κτυπᾶς μὲ τὸ σπαθί,
καὶ μισθοὺς Ἑλλήνων κλάψε
μὲ παράπονο βαθύ.

Β'

Ἄλλ' ὅμως μῆσα σ' ἄλα τί ἄκουσμα φρικτὸν !...
θὰ κλείσουν τὰ τεμνίη καὶ τῶν χαρτοπαικτῶν.
Μὰ τῆς Ἑλθῆς τὴν νίκη ἐπίστευαν καὶ τοῦτοι
νὰ ξαναγίσι σφόδρα, τετράδα, μπαλαμουτί,
μὰ τὴν ἀπελιπομένει δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν
καὶ δὸς του πηδ τὴν τοῦα τὴν πράσινη δαγκάνουν.

Κρίμα 'στοὺς τόσους κόπους, κρίμα 'στὰ τόσα ζήτω,
κάθε χρυσὴ ἑλιπίς σας σὶὰ ὄνειρον ἦτο.
Τὸ ἀνοιγμα τοῦ τζόγου ὁ Λόρδος ὁ φικτὸς
τὸ κάνει ὄπτασιαν ἱερνῆς νυκτός,
κι' ὄποιος καὶ μὴ πεντάρα 'στὰ ψέμματα ποντάρει
θὰ πίσω 'στοὺς εὐζῶνους καὶ στὸν Μπαϊρακτάρη.

Γ'

Νάτος νάτος ὁ Τρικούσης μὲ τὰ κάτασπρα φακλά,
ἔχει χέρι δεκατρία κι' ἔξη μάτια φλογόβλα.
Τὸ Κορόνι τῶχι κάνει καμετοῖσι καὶ λουρί
καὶ μ' αὐτὸ σας μπαγαλαρώνει καὶ μ' ἐκίνο σας βαρεῖ,
καὶ μισθοὺς μικροὺς μεγάλους καταπίνει σὺν τὴν Λάμπα
κι' ἕνας κι' ἄλλος πατριώτης κμπτουριάζει σὺν τὴν μπάμπα.

Ἄμια νύκτ' ἀμπαρωμένος Ἰσοζύγιον γυρεύει
καὶ στρατῶν οικονομίας κι' ἐλαττώσεις μαγαρεύει ...
νὰ καὶ τοῦτο, νὰ κι' ἐκίνο, συγκινούνται ἄλ' οἱ κλάδοι,
κάθ' ἕνα θὰ στήψη τώρα γιὰ νὰ βγάλῃ ἄγιο λάδι.
Σὶρ Τρικούση, θὰ μας ψήσῃ, σὶρ Μυλλόρδε, θὰ μὰς λῶσῃ...
τέλειωσὶ τὸ τέλος πάντων πρὶν μὲ τοῦτο μὰς τελειώσῃ.

Μὰ κι' ἐγὼ βασιτῶ βαρὺ
καμετοῖσι καὶ λουρί,
καὶ βουὰ καὶ κάμπος πέρνω
κι' ὄποιον ἔβρω ἔμπροστὰ τὸν ἔρνω.

Κὶ' εἰς κρησφύγετα εἰσῶδη,
— μὴ μὴ, δύο δύο —
καὶ παντοῦ ἀναζητῶ
— τρεῖς καὶ τὸ καὶ τρεῖς καὶ τὸ —
τὸν βλαστὸν τῆς Δημοτησάνας
— τρεῖς καὶ τὸ λουρί τῆς μάννας. —

**Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

* Ἐὺν Παιδῶν τὴν Διπλάσιον καὶ εἰς τὴν « Ἐθελόδα »
πυλοῦνται σῶματα « Ρομποτ » μὲ τακτικὴν ἀράδα,
εἰς τὰ Γραφεῖα δὲ αὐτὰ εὐρίσκονται ἀκίμη
ἀνελλιπεῖς κατὰ σειράν κι' οἱ πέντε μὰς οἱ τύποι,
ἄλλ' ὅμως καὶ 'στὸ σπῆν μὰς πυλοῦνται ἄλ' αὐτὰ
κι' ἂν θέλατε τὰ πέντε μ' ὀλίγα μετρητά.